

РЕШЕНИЕ

№ 34078

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **4946**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на М. У., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място] 1680, [улица], вх. Д, ет. 9, офис 17/18 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 15.04.2025 г. , издаден от М. Р. – първи секретар на Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят е представил невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта. Ответникът първи секретар на Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция не взема становище.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва в жалбата, че е бил приет за студент във Висше училище по агробизнес и развитие на регионите – [населено място] във връзка с което е поискал издаването на виза „Д“. Съдът приема, че в тези случаи немотивираният отказът би бил дискриминиране, което е недопустимо по силата на чл. 14 от ЕКПЧ. Също така, би нарушил правото на жалбоподателя на образование по чл. 2 от протокол 1 към ЕКПЧ. Предвид това, съдът приема, че жалбата релевира на нарушение на чл. 14

от Конвенцията, озаглавен Забрана от дискриминация и според който: упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. Релевира и на нарушение на чл. 2 от протокол 1 към ЕКПЧ, озаглавен Право на образование и според който: Никой не може да бъде лишен от правото на образование. При изпълнението на функциите, поети от нея в областта на образованието и преподаването, държавата зачита правото на родителите да осигуряват на своите деца образование и преподаване в съответствие със своите религиозни и философски убеждения. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 20.02.2025 г. жалбоподателят е поискал от Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция да му издаде виза тип „Д“, поради приемането му да учи във Висше училище по агробизнес и развитие на регионите – [населено място] – основание по чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени и документи доказващи статута му на приет обучаващ се, задължителни здравни застраховки и необходими средства за престоя в България, платени такси за обучение, както и договор за наем на жилище от 09.01.2025 г. , който осигурявал местоживее в България на жалбоподателя. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от първи секретар на Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят е представил невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган е представена Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, както и заповед № 315/04.11.2024 г. на Генералния консул на Република България в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи

подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че актът е немотивиран, доколкото в него конкретно е посочено, че в рамките на производството по издаване на визата компетентните административни органи са извършили проверка на адреса по договор за наем на жилище от 09.01.2025 г. и са установили, че имотът не се отдава под наем. Тези данни се установяват от неопроверганите по делото писмо на ДАНС от 25.06.2025 г. и докладна записка на МВР от 21.04.2025 г. /л.л. №№ 88 и 97/. Тези документи са обсъдени в рамките на административното производство и сочат на осъществяване на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, според която визата се отказва, когато жалбоподателят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Както се посочи, по делото се навежда, че тъй като отказът е немотивиран, то той противоречи на чл. 14 от ЕКПЧ. Също така, било нарушено правото му на образование по чл. 2 от протокол 1 към ЕКПЧ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 14 от Конвенцията, озаглавен Забрана от дискриминация и според който: упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. Релевира и на нарушение на чл. 2 от протокол 1 към ЕКПЧ, озаглавен Право на образование и според който: Никой не може да бъде лишен от правото на образование. На това основание се иска отмяна на акта на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По-горе се посочи, че в рамките на административно производство, в което са обсъдени факти по писмо на ДАНС от 25.06.2025 г. и докладна записка на МВР от 21.04.2025 г. /л.л. №№ 88 и 97/, които сочат на осъществяване на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, според която визата се отказва, когато жалбоподателят визата се отказва, когато жалбоподателят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран и поради това – дискриминационен по отношение на жалбоподателя.

Неоснователно е и възражението за нарушение на чл. 2 от протокол 1 към ЕКПЧ, озаглавен Право на образование и според който: Никой не може да бъде лишен от правото на образование. При

изпълнението на функциите, поети от нея в областта на образованието и преподаването, държавата зачита правото на родителите да осигуряват на своите деца образование и преподаване в съответствие със своите религиозни и философски убеждения. Това е така, доколкото с мотивите на процесния отказ се установява, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, което изключва основателност на възражението, че е лишен от право на образование.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. У., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място] 1680, [улица], вх. Д, ет. 9, офис 17/18 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 15.04.2025 г. , издаден от първи секретар на Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване от страите, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.